

PŘIPRAVUJE SE NA TRÉNINK VNUKA MATĚJE

U NÁS JE NEJLEPŠÍ

Josef Michalička z Velvar patří mezi ty šťastlivce, kteří když večer uléhají a ráno vstávají myslí na fotbal. Kopaná je mu zábavou číslo 1. Má tenhle sport natolik rád, že kdyby za ním přijel strýček z Ameriky a Slovan zrovna hrál, řekl by: „Strejdo počkej...“

Ted má obzvlášť dobrou náladu. Jeho Slovan Velvary postoupil do krajského přeboru, což na město s ani ne 3 000 obyvateli je nepřehlédnutelný úspěch. Radost mu udělalo také „béčko“ mužů, které postoupilo do okresního přeboru. Velmi se těší na podzimní mistráky „áčka“ s atraktivními soupeři, jakými budou například Nymburk, Beroun, Příbram, Nové Strašecí a další.

Josef Michalička atmosféru takovýchto utkání dobře zná. Zažil ji totiž, takřkajíc, „na vlastní kopačky“. Byl jedním z hráčů mužstva Velvar, kterému se před 30 lety podařil tentýž husarský kousek, postup do krajského přeboru. Pamětníci říkají, že byl jednou z opor mužstva.

Na otázku, který z týmů byl lepší, jestli tehdejší nebo dnešní, opatrně říká: „Dnešní mužstvo je techničtější. My ale měli výbornou fyziku. Byli jsme tak nadupaní, že starej Hilmera – a to byl něja-

ký fanda – když jsme v poločase prohrávali, zůstal ledově klidný. Byl přesvědčený, že to v druhé půli otočíme. A měl obvykle pravdu...“

S fotbalem začal ve Velvarech. Bydlel mimo město, v Mileticích, přesto na žádném tréninku a zápase nescházel. V osmnácti letech poprvé nastoupil za první mužstvo. „Bylo to v přátelském zápase v Kralupech, tehdy jsem vystřídal pana Kutílka, jednoho ze starších hráčů,“ poznamenává. „Nevím, jestli to tenkrát řekl v legraci nebo byl naštvaný: ale fakt je, že po utkání směrem k trenérovi prohodil: „Tady máš Michaličku, je to za mne dobrá náhrada. Já už chodit nebudu.“ Od té doby jsem hrál za „áčko“.

Roky se zastavit nedají, přišel čas, kdy i on odložil mistrovské kopačky. Řadu let potom trénoval velvarské „áčko“. Možná by při své vášni pro fotbal ještě dnes hrál za staré pány, byt třiadesát let je sluš-

ná várka, přišla však nečekaně těžká nemoc. Jiný by se z ní třeba ani nedostal, on ale silou vůle, utuženou nesčetnými kláními na hřišti, kdy vždycky bojoval až do konce, se značnou podporou manželky ji překonal. Dnes už je zase chlapík.

Podle předsedy klubu Davida Vedrala je Michalička osobnost pro oddíl nepostradatelná. Na hřišti seká a kropí trávu, pomáhá při různých opravách. Na žádné brigádě neschází. Je přítomen každému domácímu utkání ať hrají žáci nebo první mužstvo. Jezdí ven s žáky či dorostenci, když je potřeba zaskočí za vedoucího, napiše zápis. Je členem výboru bez funkce, nikoliv bez práce. Vždycky si nějakou najde. „Spolu se sekretářem Karlem jsou u nás nejlepší,“ tvrdí předseda oddílu Vedral.

Josef Michalička je čtyřnásobným dědečkem. Připravuje pro Slovan svého nástupce? „Mám tři vnuky a vnučku,“ nebrání se odpovědi. „Ondra začal s hokejem, hrál za Spartu Praha, teď už ale hraje jen rekreačně. Terezka válí basket za Kralupy. Hrála vyšší třídu za Nusle a Strakonice, po operaci kolena se vrátila do Kralup. Filip to s fotbalem zkoušel, ale myslím, že kopaná není jeho pravé ořechové. A tak mi nezbude nic jiného, než začít trénovat vnučka Matěje, až trochu povyroste. Za-

Fotbalová rodina Michaličků i s vnučkem Matějem, prý určitě příštím fotbalistou Slovanu.

FOTO ZDENĚK TVRDEK

tím jsou mu tři měsíce. Už jsem ale pro jistotu řekl našemu sekretáři panu Karlovi, že mám pro něj přípravu Matějovu fotografii, aby ho mohl zaregistrovat...“

Takový je Josef Michalička. Fotbal je jeho život. **Zdeněk Tvrdek**